

РЕШЕНИЕ

№ 2139

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **839** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК, вр. с чл. 85 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Г. Д., търсещ закрила от А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР-8/04.01.2021г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет /МС/, с което на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила на чужденеца като неоснователна.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен в противоречие с материалната разпоредба на чл.9, ал.1 от ЗУБ и поради съществено нарушение на административно производствените правила. Твърди се, че мотивите на решението противоречат необосновано на бежанската му история както и че изводите за липса на вътрешен въоръжен конфликт и високи нива на безогледно насилие са немотивирани и вътрешнопротиворечащи си. Анализът на обстановката в страната по произход А. бил повърхностен и не почивал дори на общодостъпната информация за страната и интензитета на насилието там. Административният орган бил провел само една формална процедура, без да изяснява фактите и без да изложи убедителни мотиви относно ситуацията в страната по произход. Административният орган бил постановил незаконосъобразен акт, който следвало да бъде отменен. Моли да бъде отменено обжалваното решение, издадено от интервюиращ орган на ДАБ и да бъде върната преписката за ново разглеждане със задължителни указания по прилагане на закона.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Д., назначен по Закона за правната помощ /ЗПП/. Същият заявява, че поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по съображенията, изложени в нея.

Ответникът, интервюиращ орган на ДАБ при МС, редовно призован, се представлява от юрк. Ч., който оспорва жалбата. Счита същата за неоснователна и недоказана.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на страните и извърши съвкупна преценка на доказателствата, приобщени към делото, намира за установено следното:

Жалбоподателят е подал молба с вх. №РДО9-ВР-1770/16.12.2020г. пред РПЦ-С., отдел „ПМЗ-кв.Военна рампа”, с която като чужденец търсещ закрила, е поискал от властите в България да му предоставят международна защита. Личните данни на молителя са установена въз основа на Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ-собствено име-А., фамилно-Г. Д., от мъжки пол, [дата на раждане] в пров. Л., А., гражданин на А., етническа принадлежност –пашун, вероизповедание-мюсюлманин-сунит, семейно положение-женен. На основание чл.68, ал.1 от ЗУБ е образувано ускорено производство спрямо А. Г. Д..

На същата дата, административният орган е изпълнил задълженията си, произтичащи от чл. 58, ал. 6 от ЗУБ, като е запознал жалбоподателя на разбираем за него език /дари/ в присъствието на преводач, за реда за подаване на молбата, за процедурата която ще следва, както и за неговите права и задължения и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци. тъй като не е представил документи, удостоверяващи самоличността му. На същата дата - 30.09.2020 г. е изготвена и дактилоскопна карта Евродак.

Видно от регистрационен лист, вх. № УП 6610/16.12.2020г. жалбоподателят е регистриран на посочената дата.

На 17.12.2020 г., съгласно чл. 63а ЗУБ, е проведено интервю за изясняване бежанската история на жалбоподателя. Заявил е, че е "пашун", по религия е мюсюлманин-сунит, като не е имал проблеми в А. свързани с етническата му и религиозна принадлежност. Твърди, че е напуснал нелегално страната си преди около шест месеца преди, като е преминал през П.. И., Турция, Гърция и след това е влязъл в България. През цялото време е пътувал нелегално. Преминал е българо-гръцката граница не по законоустановения ред и не през установените за целта места преди около 24-25 дни. Три дни след влизането на българска територия е заловен от полицията. Целта на пътуването му била България, защото знаел, че е много трудно да продължи пътя си към друга държава. Молбата за международна закрила Г. Д. мотивира с проблеми, свързани с личен характер. Споделя, че е напуснал родината си защото единият от братята му е работил за властите, а другият – при англичаните, като преводач. Поради тази причина талибаните не му разрешавали и не му давали възможност да живее в страната си по произход. Талибаните му казвали, че братята му трябвало да напуснат работата си. Т.е. имал проблеми, защото брат му, който работел като преводач, заминал легално за Англия. Други проблеми не е имал. Твърди, че е подал молба за закрила в България, защото искал да остане жив и да продължи образованието си. До напускане на страната си по произход, той лично не е имал неприятности и не е преживявал насилие, никога не е бил арестуван, съден или осъждан. Не е бил и политически ангажиран.

Производството е приключило с решение №УПВР-8/04.01.2021г. на Интервюиращ

орган на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т.т. 1 и 2 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Административният орган е обосновал извод за наличието на явна неоснователност на молбата за търсене на закрила. Приел, че за А. Г. Д. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като спрямо лицето не е налице преследване, релевантно за предоставяне на такъв статут. Той не обосновава страх от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение. В тази насока той не е направил конкретни изявления, никога не е бил заплашван пряко, напротив-изрично споделя, че не е бил насилван или изтезаван. Административният орган посочва, че в конкретния случай, може да се направи обоснован извод, че лицето е мигрант, а не лице, нуждаещо се от международна закрила. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновавали наличието на основателни опасения от преследване. Освен това, не се установявало кандидата да е преследван заради религиозната си принадлежност на сунит. Той сам твърди, че не е имал проблеми в тази връзка. Според административният орган не са изпълнени и законовите предпоставки на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателствата по чл. 9, ал. 1, т.т. 1 и 2 от ЗУБ. За жалбоподателя не е налице заплахата от смъртно наказание или екзекуция, от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени в страната по произход, нито от посегателствата, формулирани в чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, които обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Не се установява спрямо жалбоподателя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, за да се счита, че ако се върне в А. той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Не е посочил, че е напуснал А. поради обстановката на несигурност там.

За да направи този извод, административният орган се е съобразил с информацията от справка от 09.12.2020 г. на дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС за обстановката в А.. В конкретния случай с жалбоподателя няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за неговия живот, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в А. следва да е изключително, а видно от обсъжданата информация за обстановката там, такова не е налице. Поради това не е уважено и искането за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Административният орган е приел, че за лицето не се установяват предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9., ал. 6 от ЗУБ. Приел е също така, че по отношение на жалбоподателя не се установяват други причини от хуманитарен характер, поради което не е налице основанийето по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

По делото е постъпила информация от Н. Ч., юриконсулт в ДАБ-МС, пълномощник, от която е видно, че А. Г. Д. е напуснал самоволно последния си адрес-общезитие към ПМЗ-Военна рампа, [населено място], [улица] и е в неизвестност от 17.02.2021г., съгласно Докладна записка № РД09-ВР-262/17.02.2021г.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни

изводи:

Оспореното решение е издадено в рамките на ускореното производство от интервюиращ орган съгласно, компетентността уредена в чл. 70, вр. с чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Спазен е законовия 10 - дневен срок, в работни дни, за провеждане на ускорената процедура, който започва да тече от регистрацията на чужденеца. Жалбоподателят е регистриран на 16.12.2020г., а обжалваното решение е постановено на 04.01.2020г.

Оспореното решение е връчено лично на жалбоподателя на 19.01.2021г., чрез осигурен превод, като жалбата е подадена в рамките на 7-мо дневния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, чрез административния орган, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган и в кръга на законовите правомощия. В чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ е предвидено, че председателят на ДАБ определя интервюиращите органи на ДАБ, които провеждат ускореното производство по реда на глава шеста, раздел втори от цитирания закон. В тази насока е представената Заповед № РД 05-785/09.12.2020г. Спазена е установената писмена форма по чл. 59, ал. 1 от АПК и изискванията на, ал. 2 за реквизити на административния акт.

Не са налице посочените в жалбата съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие на материално правните разпоредби.

Не се установява и нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая не се изисква писмено становище от ДАНС, доколкото оспореното решение е постановено по реда на чл. 70, ал. 1 от ЗУБ - в ускорена процедура в производството по общия ред, а в този случай съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 10 изр.2 от ЗУБ такова становище не се изисква. Административният орган е спазил законовите изисквания на разпоредбата на чл. 73 от ЗУБ, като последователно, обективно, безпристрастно и обосновано е извършил преценка на основанията относно предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Обоснован и кореспондиращ на събраните доказателства е изводът на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Съдът споделя извода на административния орган, за неоснователност и недоказаност на молбата. Вярно е, че в отделни части на А. са извършвани въоръжени атаки и актове на насилие от страна на талибаните, но както е видно от представената справка относно страната, съобразена с частната бежанска история на А. Г. Д., той не попада в описаните рискови групи-журналисти, жени, хазари-шиити, сикхи, индуци и представители на ЛГБТИ-общността.

Правилно административният орган е приел, че това не обосновава състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, а по-скоро касае инциденти с определени цели и спорадични актове на насилие. Следва да се отчете и обстоятелството, че самият жалбоподател не е изразил каквото и да е опасение от преследване или излагане на реална опасност от тежко посегателство в тази част на държавата, както изисква чл. 8 от Директива 2011/95/ЕС. Ето защо, съдът достига до същия извод като административния орган, че представената от жалбоподателя бежанска история, не сочи наличието на основание за предоставяне на статут на бежанец.

Съдът споделя становището на ответника за липса на основания за предоставяне на

хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. За жалбоподателя не се установи заплаха от смъртно наказание, екзекуция и изтезание или нечовешко или унижително отношение или наказание, наложени в А., по смисъла на чл. 9, ал. 1, т.т. 1 и 2 ЗУБ, нито посегателствата, формулирани в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от тежки и лични заплахи срещу живота или личността на жалбоподателя. Такива жалбоподателят не е посочил в интервюто или в молбата за международна закрила. Той не е посочил други причини, обуславящи необходимостта от предоставянето на хуманитарен статут. Следва да се отчете и обстоятелството, че жалбоподателят в интервюто не е посочил конкретни причини, попадащи в хипотезите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Въз основа на изнесените факти в проведеното интервю с чужденеца, правилно административния орган е приел, че подадената молба за закрила е явно неоснователна на основание чл. 13, ал. 1, т.т. 1 и 2 от ЗУБ.

Желанието на жалбоподателя да остане да пребивава в България, за да продължи образованието си, не може да бъде подведено под хипотезиса на правните норми на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в Справка с вх. № МД-673/09.12.2020г. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. При подробен анализ на същата съдът намира, че не следва извода за наличие на безогледно насилие, като характеризиращ белег на въоръжен конфликт на територията на А.. Въпреки наличната информация, изложена и в представената справка за сложността на ситуацията в страната и за наличието на конфликти и въоръжени сблъсъци, то същите не биха могли да се определят нито по своя характер, нито по своя интензитет и териториален обхват, като такива, които в контекста на изложената бежанска история да представляват самостоятелно основание за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя. Разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б. "в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. В този смисъл е и нормата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, според която хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там. От изложеното по-горе относно ситуацията в А., удостоверено в справката може да се направи извода, че степента на насилие, както към датата на произнасяне на административния орган, така и понастоящем не е на такова високо ниво, поради което не може да се приеме, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Напротив - от доказателствата по делото, с оглед приетата допълнително писмена

справка на Дирекция "Международна дейност", данните в която потвърждават събрания по делото доказателствен материал, сочат, че в някои части на страната, обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за гражданите, налице е възможност за вътрешно разселване и спокойно пътуване в същите. Ето защо жалбоподателят, в тези части от А. би могъл ефективно да се ползва от закрилата на правителството си. В този смисъл е и практиката на ВАС изразена в Решение по адм. д. № 1264/2012 на Върховния административен съд и др. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, интервюиращият орган правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

При служебно извършената проверка, съдът не установи наличието и на останалите основания по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, поради което и на осн. чл. 85, ал. 4 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна, жалбата на А. Г. Д., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , срещу Решение № УПВР-8/04.01.2021г. на Интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което е отхвърлена молбата му за закрила на осн. чл. 70, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО, съгл. чл. 85, ал. 4 ЗУБ, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: